

VERZAMELING

VAN

LEERZAME

EN

VERMAKELIJKE

ZANGSTUKJES;

TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN.

MORGENLIED.

WIJZE, Schep vreugde in 't leven, enz.

Rijs, schoone morgen!
Blink weêr op veld en bron.
Stijg langs uw tranen,
Stijg, gouden zon!
Triomf, zij stijgt; de hemel bloost
En spelt haar komst in 't lagchend oost.
Het dagend licht doorstroomt de lucht,
En nacht en nevels zinken.
Rijs, schoone morgen! enz.

Grootsch straalt haar luister
Reeds heel de schepping rond;
Dáár gloeit de hemel;
Hier blinkt de grond.
Haar gloed doorvlamt, met d'eigen glans.
Den dauwdrup en d'azuren traan!
Ontwaak, o mensch - aanschouw de zon,
En val op 't aanzigt neder.
Grootsch straalt haar luister, enz.
Zingt,

Zingt, blijde vogels!
Zingt weer uw schaatrend lied;
Slaapt nog het menscdom,
Gij slumert niet.
Nog eer de zon haar tintlend goud,
Haar purper strooit op berg en woud,
Weêrgalmt uw zang van 't hoog geboomt
Tot in de verste dalen.
Zingt, blijde vogels! enz.

Pronkt, lieve bloemen!
Pronkt weer met nieuwe pracht.
Stijge niet uw luister
't Schoonste uit den nacht!
Gij freelt ons oog door frisscher kleur;
Verrukt ons hart door zoeter geur,
Als de uchtenddauw uw' knopjes drenkt,
In 't goud der zon bepareld.
Pronkt, lieve bloemen! enz.

Juich, blijde schepping!
Juich; waar wij de oogen slaan;
Licht hooger leven
Heel 't menscdom aan,

Oct

Ook ons bezielt, na slaap en rust,
De ontwaakte dag met nieuwen lust;
Gods goedheid stroomt in 't rijzend licht
Ook ons zijn' zegen neder.
Juich, blijde schepping! enz.

o God! hoe heerlijk
Blonk weêr dit morgenuur?
Gij roch, o Vader!
Gij schiept natuur.
Gevoel, o mensch! Gods liefde en magt
Die 't gansch Heelal ten voorschijn bragt;
Verhef Zijn' lof door stem en zang,
Of stil geweende tranen.
o God! hoe heerlijk, enz.

DE HOVENIER.

WIJZE: *Venez, venez, dans mon par-
terre, etc.*

Tree in, wie bloemen wensch te plukken;
Mijn bloemhof bloeit in volle fleur;
't Zijn bloemen, rijk in gloed en geur,
En waardig dat ze uw hart verrukken!
o Zie

o Zie met welk een zwier en pracht
Haar frische blaadren zich ontploojen!
Tree in — wie zijn geluk betracht
Moet zich den weg met bloemen strooijen.

'k Heb alles om uw gunst te winnen;
Ik weet wat maagd en minnaar past; —
De pronkers, bloemen van damast;
De teedre mirt, wie teér beminnen.
De distel voegt bij schande en schuld;
De slaapbloem, wie zichzely' verblinden;
Gehuwden, 't kruidje van geduld;
't Vergeet mij niet, aan trouwe vrienden.

Licht ginds de zonnebloem ons tegen —
Zij voegt wie vorsten-gunst bejaagt;
't Narcisje, wie zichzely' behaagt;
Wie 't goud bemint, den gouden regen;
De klokjesbloem, wie altijd snapt;
't Violtje, wie diepzinnig denken; —
Aan dichters, als hun vuur verslapt,
Is best wat kruis-en-maat te schenken.

Ge.

Gelieven! voelt ge uw tranen vloeijen!
Dit hangend loof verzacht de smart.
Ontvlamt de vreugd uw zorgloos hart,
'k Heb rozen die als purper gloeijen.
Plukt ze allen, plukt naar lust en zin,
't Zijn bloemen voor uwe nitverkoornen;
Alleen mijn' lieve hartvriendin
Spaar ik een roosje zonder doornen.

GEZONDHEID, VRIENDEN!

wijze: God save the King.

Gezondheid! klinkt in 't rond.
Ja, vrienden! leeft gezond,
Leeft lang gezond!
Geniet nog menig jaar
Dien zegen met eikaar;
Dit wenschen we al te gaar:
Met hart en mond,

Hier-

Herhaal aan dezen disch
Nog lang, gezond en frisch;
Dien wensch in 't rond.
Geen wensch, hoe rijk van zinn!
Sluit hooger zegen in
Dan dit ons feestbegin:
Leeft lang gezond!

Gezondheid is een schat,
Die hooger heil bevat
Dan 's werelds goud.
Ze is de oorsprong onzer vreugd;
De bloesemprijs der jeugd;
De kroon en 't loon der deugd,
Voor jong en oud.

Komt, vrienden! klinkt en drinkt;
De feestwijn gloeit en blinkt
En zoekt den mond.
Nog eens weërgalm in 't rond:
Leeft, vrienden! leeft gezond!
Nog eens, uit bart en mond;
Leeft lang gezond!

DE VERGENOEGDE HUISVADER.

WIJZE VAN HET VOLKSLIED: *Wij leven
vrij, wij leven blij.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
Mijn vrouwtje is al mijn troost.
Hoe schraal ons dagelijksch brood ook zij,
Gezondheid blijft ons duurzaam bij;
Ik heb genoeg voor haar en mij
En voor ons dierbaar kroost.

Ik stel mijn driften paal en perk,
En schuw het woest gedruisch.
Mijn arbeid maakt mij kloek en sterk;
De morgen vindt mij vroeg aan 't werk;
De Zondag viiftig in de kerk,
En de avond altijd t'huis.

Mijn` kindren bragt ik eerlijk groot,
Geen ander ooit tot last.
't Zij hupp'lende om den moederschoot,
Of zwoegend om hun eigen brood,
'k Voorzie in hun behoefte en nood
Gelijk een' vader past. A1

Al zijn ze ook dan niet opgevoed
In weelde en overdaad,
Te vaster staan ze in tegenspoed;
Te dieper dringt, in 't week gemoed,
De zucht voor 't onberispelijk goed —
De vrees voor 't schandlijk kwaad.

Beklemt mij soms een' stille smart,
Ik weet wie mij bemint.
Al is 't vooruitzigt nog zoo zwart,
Ik heb een' vrouw, wier vrolijk hart
Niet slechts het dreigend onheil tart,
Maar 't lagchend overwint.

En als ik haar, door dubbele vlijt,
Een' penning sparen kan;
En zulk een troost mijn ziel verblijdt,
Wat ben ik in den wintertijd,
Als elk met zorg en armoé strijdt,
Dan een gelukkig man!

Gelukkig, ja, wie weinig heeft,
En echter niets ontbreekt.

De

De Algoedheid waakt voor al wat leeft;
Maar blijft het teêrste aan hem verkleefd,
Dien ze eenmaal vrouw en kinders geeft;
En die haar zegen smeekt.

TIMMERMANS LIED.

WIJZE: *Wat wordt het laat! de klok
slaat acht, enz.*

Het timm'ren is mijn lust en vreugd;
Dat is een werk van smaak;
Het was reeds in mijn' vroegste jeugd
Voor mij het grootst vermaak.
Reeds op mijn zesde jaar
Had ik een huisje klaar;
Voor hout, gebruikte ik kaartblad;
Voor bijl en zaag, een schaar.

Zoo zindlijk toch als ons bedrijf
Ken ik geen ambacht meer;
Wie netjes is op goed en lijf,
Is zelfs als knecht een heer.

Was

Wat meester hij bedien,
Hij is bij elk gezien;
En 't noemt hem al, uit eenen mond;
Den pronk der ambachtsliên.

En als hij dan, vernoegd en blij,
Aan werk- of schaaftbank staat,
Geen meisje, dat niet van ter zij
Op hem hare oogjes slaat.
Hij knikt haar goeden dag;
Zij groet hem met een' lach;
En dikwils ziet hij 'savonds weêr,
Die hij des morgens zag.

Want is er slechts een Hoenderhok
Of Kleerkas op te slaan,
En zegt de baas: „'t Is al te drok
Om uit ons werk te gaan.”
De meid weet aanstonds raad:
„Mevrouw! neem Jan te baat,
„Ik wed dat hij ons helpen zal,
„Zoo ras het rustuur slaat.”

En

En 't rustuur slaat en Jan is daar,
En, op Mevrouws bevel,
Staat hok of kleêrkas in elkaâr,
Als waar 't een tooverspel.
En Jan, om zijn beleid
Geprezen en geveid,
Bedankt Mevrouw voor 't goed onthaal,
En bovenal de meid.

Ja, vrienden! 't is een' wondre zaak;
Al is 't gereedschap goed,
En pasfer, porlood, winkelhaak,
Gelijk het wezen moet;
Al vindt men 't juist verband
Met niets dan oog en hand:
Het vrolijk timmren eischt nog meer;
Het timmren eischt verstand.

En wie, die zich het daaglijksch brood
Door zuren arbeid gaart,
Wat werkman is bij klein en groot
Een hooger achting waard!
Wordt ooit de knecht een heer
Zyn' goeden naam ter eer,
Geen ander slaat het schimpend oog
Op hem verachtlijk neêr. Maar

Maar neen — hij klimme, dien dit voeg,
Ik zwijg van hooger staat.
Mijn daggeld is mij loons genoeg,
Al sloof ik vroeg en laat.
Ik werk en ben gezond;
Leef vrolijk, gul en rond;
Bouw geen kasteelen in de lucht,
Maar huizen op den grond.

DE VROLIJKE SCHIPPER.

WIJZE: Zonder liefde, zonder wijn.

Blijft, wie 't lust, aan 't vaste land;
'k Zoek mijn heil in 't varen,
'k Laat de zorg aan 't woelig strand,
En doorklief de baren.
Hijsch het zwellend zeil in top!
Laat den wimpel waaijen!
'k Weet mijn kiel in 't ruime sop
Naar de kunst te draaijen.

Fris:

Frische wind en helder weêr
Is de vreugd van 't leven.
'k Ben aan boord mijn eigen heer,
Zorg en dwang ontheven.
't Is voorwaar een zoete lust,
Als de zeilen zwellen,
Zoo van de een naar de andre kust,
Vliëgend heen te snellen.

Zie ik somtijds onverwacht,
In het broeiënd Zuijen,
Wolken, als de zwarte nacht,
Pakkend zamenkruijen:
'k Weet, met weêr en wind bekend
En 't gevaar der stroomen,
Op het bruisend element.
Elken storm te ontkomen.

Rustig dan voor wind en tij
Van den wal gestoken.
Zeiden kan de vloed voor mij
Al te hevig spoken.
Wie op winst en voordeel doet,
Denkt aan geen gevaren.
Dan eerst, als die drijft verkoelt,
Vrees ik storm en baren. 'T GE-

HET GEZELSCHAP.

WIJZE: *Hoe zoet is 't daar de vriend-
schap woont.*

Ik scep mij zelv' geen treurwoestijn,
Waar niemand lacht of zingt;
Ik ben zoo graag waar menschen zijn;
Waar ieder danst en springt;
Waar vrolijkheid, bij 't gul onthaal,
De gasten noodt aan 't vriendenmaal,
En lust noch luim bedwingt.

Gezelschap is mijn zoetst vermaak;
Maar vrij van allen dwang.
Een vriendenkransje naar mijn smaak,
Is al wat ik verlang.
Ik hoor zoo graag een rond gesprek,
Een geestig woord, een' schrandrentrek,
Of luid gestemden zang.

Vervrolijkt nog deez' vriendenrij:
Een lieve vrouwenstoet;
Zie ik een meisje nevens mij,
Zoo frisch als melk en bloed;   En

En stoet dan straks de gansche schaar
Bescheiden dattlend door elkaar,
Dan eerst gaat alles goed.

Dan vliegen de avondnurtjes heen,
In onverkoelden lust.
Gaan we eindelijk vergenoegd uit een,
Als elk verlangt naar rust:
Wat wordt dan niet uit 's harten grond,
Al frische wang en rozenmond •
Een' goeden nacht gekust!

